

Els joves i el Papa Francesc

▷ Francesc és un Papa que parla als joves. Els agrada el seu llenguatge planer, realista i alhora exigent. Com quan va dir allò de «no aclameu Francesc, aclameu Jesús». Amb gestos com aquest s'hi senten més propers,

més reconeguts i més en sintonia amb la vida que porten com a joves cristians, com a joves entre els joves. Aquests joves també existeixen. Són joves que gasten hores a la parròquia, en grups de fe, en moviments i esplais, en acció social. El papa Francesc agrada als joves i en general és un Papa que agrada molt a Catalunya.

GLOSSA

Donar-ho tot

La diferència entre donar-ho tot o donar-ho quasi tot és infinita». Aquesta és l'afirmació d'un religiós que, encara jove, arribat a la quarantena d'anys, veié trasbalsada la seva vida per una malaltia que irreversiblement el portà al lliurament total. Comença el camí de lliurament a Déu en la vida religiosa quan estudiava a la universitat. Ho va fer disposat a donar-ho tot.

Ha viscut amb intensitat. Testimoni d'humanitat i de fe, home de bon humor, creatiu, reflexiu i enginyós, treballador, exigent i caritatiu, proper i profund, amb imperfeccions humanes —com tothom—, que lluitava, amb esforç, per polir. Unit a Jesús. Disposat a acollir l'altre. Home de pregària i d'acció apostòlica, d'experiència espiritual profunda. Sabia fer servir les noves eines tecnològiques, que en les seves mans esdevenien també vehicle de paraules, idees i sentiments plens d'intel·ligència, humanitat i transcendència. Qüestionava espiritualment, ajudava a aprendre a pregar, a dialogar amb el Pare de tots, amb desig de seguiment radical de Jesús.

Arribà sobtadament la malaltia, assumida —no sense trasbals— amb coratge, sense amagar la por i el respecte que sentia. La visqué envoltat dels companys, de la famí-

lia i de multitud d'amics, amb moments de soledat que no se li podien estalviar. Compartí el que pensava, es qüestionava i sentia, especialment amb d'altres persones malaltes, tot encoratjant-les i aportant una esperança serena. Sacsejat també en la seva fe arribà a una pau interior que anà en augment quan s'apropava el traspàs. Ho donà també tot. En mans de Déu, amb totes les conseqüències. «Que l'esperança us ompli d'alegria. Sigueu pacients en la tribulació, constants en l'oració» (Rm 12,12).

El seu apostolat entre els joves convidava al seguiment del Crist, vocació de tot cristià, amb la concreció a què cadascú se senti cridat: matrimoni, sacerdoci, vida religiosa... «Esforceu-vos més encara per refermar en vosaltres la crida i l'elecció de Déu» (2Pe 1,10). El seu testimoni n'era mediació positiva. Potser per això, el dia de les exèquies, un company sacerdot va cloure l'homilia així: «Prega al Pare que ens enviï vocacions, companys que vulguin agafar el relleu... Que es vulguin sumar a aquesta tropa d'imperfectes, com tu i jo i tants, a través dels quals Jesús vol anar a buscar tants germanets perduts i abatuts en tants racons del món.»

Enric Puig Jofra, SJ

PARAULA I VIDA

Som pelegrins de fe

En aquest Any de la Fe que estem acabant la nostra Diòcesi d'Urgell ha viscut la referència dels seus beats i sants, que l'empenyen pel camí de la fe compromesa fins a la sang pel testimoniatge dels màrtirs, i també hem pogut **pelegrinar** al sepulcre dels sants Apòstols Pere i Pau, a Roma, i als llocs sants de la terra de Jesús, «la Terra Santa», on hi el Sant Sepulcre del Senyor, però buit! Són fites que emmarquen la realitat de la fe en la seva dimensió històrica.

El cristianisme és una religió històrica, ja que la Revelació divina es dona amb paraules i fets (DV 2). La «Història de la salvació» de Jesucrist mort i ressuscitat és també una «geografia de la salvació» (Pau VI). Els llocs i tots els condicionaments de la persona humana els va assumir el Verb de Déu fet home de Maria Verge, per obra de l'Esperit Sant. D'aquí les afirmacions del Credo quan diu que Jesucrist «nasqué de Maria Verge, patí sota el poder de Ponç Pilat, fou crucificat, mort i sepultat, davallà als inferns; ressuscità...». Cal la nostra estima pels llocs concrets, pedres i circumstàncies, que féu seves el Fill de Déu, «en tot realment home com nosaltres llevat del pecat». La fe no és una invenció: es basa en persones, testimoniades, llocs,... on tot va esdevenir!

La nostra Diòcesi d'Urgell ha pelegrinat a l'abril a Roma, i a l'octubre acaba de realitzar dos pelegrinatges a Terra Santa. Tots hi hem estat gràcies als germans que hi han pelegrinat. Tots hem estat pelegrins. Ens hi exhortaven les reflexions de Benet XVI a «*Verbum Domini*» (La Paraula del Senyor, 2010) quan afirmava que el pelegrinatge a Terra Santa és com un 5è Evangelí.

Sabem de les situacions difícils, d'ofec si no d'oberta persecució que moltes comunitats cristianes viuen allí, enmig de països fortament musulmans: Síria, Iraq, Líban, Iran, Turquia, Egipte, Jordània, a més d'Israel —hebreu— i Palestina. Hi ha minories cristianes valentes i confessants que tenen la gran temptació d'emigrar per trobar millors condicions de vida i de futur. Nosaltres estimem els santuaris, els vestigis que romanen del poble d'Abraham i del temps de Jesús i les primeres comunitats, però estimem encara més, les «pedres vives» que són els cristians que fan present el Cos de Crist als llocs on visqué el mateix Senyor Jesús, el Cap de tota l'Església i el Redemptor de la humanitat sencera. Serà bo que fem un esforç per conèixer millor la vida quotidiana dels nostres germans cristians, les seves necessitats, la caritat envers ells... Les relacions del Cristianisme amb el Judaisme i amb l'Islam. I els ritus i els patriarcats orientals catòlics (Jerusalem, Antioquia, Alexandria, Caldeus, Armenis, i les Índies) i els ortodoxos més rellevants (Constantinoble i Moscou...).

La Terra Santa i l'Orient cristià són l'altre pulmó de l'Església, deia Joan Pau II. Dels nostres pelegrinatges en neixen **unes prioritats urgents**: Estimar l'Orient, els cristians orientals, la seva història tan coratjosa...; pregar per a la mútua comunió, la relació ecumènica, i poder celebrar un dia la Pasqua junts; suscitar més ajudes solidàries i un renovat interès pels Santuaris de tots; caldria afavorir els agermanaments de diòcesis, parròquies i escoles nostres amb les d'allí; mantenir i incrementar els pelegrinatges; sobretot afavorir el treball pacient per la pau i la reconciliació; i la defensa de les minories davant les grans potències mundials que poden ajudar perquè la pau i la justícia s'obrin pas a Terra Santa; no deixar la col·lecta pels Llocs Sants de Divendres Sant, i sobretot la generositat durant tot l'any envers aquells germans que mantenen els llocs sants per a tots, que són l'Església Mare de Jerusalem. No ho oblidem: sempre som pelegrins de fe!

† Joan-Enric Vives
Arquebisbe d'Urgell

ENTREVISTA

IRENE BRUGUÉS

Cultura benedictina femenina

El SAF, Servei d'Arxius de la Federació Catalana de Monges Benedictines (www.federaciobenedictines.cat), va néixer el 2012 per preservar, conservar, gestionar i difondre el patrimoni documental dels monestirs de Sant Pere de les Puel·les, Sant Daniel de Girona, Sant Benet de Montserrat, la Santa Família de Manacor i la comunitat de Santa Maria de Puiggraciós. Començà oferint a investigadors els serveis propis d'un arxiu públic i aviat es convertí en un projecte cultural. La Irene Brugués n'és l'arxivera en cap.

Quines activitats ofereix?

Fem jornades, tallers, concerts, itineraris, visites guiades... per a públics molt diferents: universitaris, centres d'estudis, investigadors i també públic en general. Ara oferim l'itinerari «Dos monestirs a primera línia de foc», i el març de 2014 l'exposició «Monestirs en temps de guerra», al Museu d'Història de la Ciutat de Barcelona.

Què doneu a conèixer en aquestes darreres activitats?

Les vivències dels monestirs de Sant Pere de les Puel·les i de Santa Clara de Barcelona a la Guerra de Successió a través de la documentació inèdita que s'ha conservat en els seus arxius. Al SAF posem en valor el patrimoni i la cultura benedictina femenina per oferir-los a la societat catalana.

Ens manca perspectiva històrica, arran del desconeixement religiós?

Sí, per això el SAF pretén apropar el fet religiós a la societat a través de la història i del patrimoni documental de les comunitats benedictines femenines de Catalunya. Per mitjà de la cultura i del patrimoni arribem a molta gent que no s'aproparia als monestirs. Posem de relleu el paper del monacat i de la dona en la nostra història.

Oscar Bardají i Martín

LA INFÀNCIA DE JESÚS

Maria i la presència de Déu en el món

En l'Anunciació, l'àngel li diu a Maria: «L'Esperit Sant davallarà sobre teu i el poder de l'Altíssim et cobrirà amb la seva ombra. Per això el qui naixerà serà sant i serà anomenat Fill de Déu» (Lc 1,35).

Comencem amb aquesta última promesa. Fixant-nos en el seu llenguatge, pertany a la teologia del Temple i de la presència de Déu en el santuari. El núvol sagrat —la *xequinà*— és senyal visible de la presència de Déu. Amaga i mostra alhora la seva estança a casa seva.

El núvol que projecta la seva ombra sobre els homes retorna després en el relat de la Transfiguració del Senyor (cf. Lc 9,34; Mc 9,7). De nou aquest és senyal de la presència de Déu, del fet de mostrar-se i d'amagar-se. Així, amb la paraula sobre l'ombra que davalla amb l'Esperit Sant, es reprèn la teologia relativa a Sió, continguda en la salutació. Una vegada més, Maria apareix com la tenda de la reunió (*el temple en el desert*), la tenda viva de Déu, en la qual, d'una manera nova, ell vol habitar enmig dels homes.

Les paraules de l'àngel resten totalment en la consciència religiosa veterotestamentària i, tanmateix, la superen. A partir de la nova situació reben un nou realisme, una densitat i una força abans inimaginables. Encara el misteri trinitari no ha estat objecte de reflexió i no s'ha desenvolupat fins a la doctrina definitiva, però ja apareix en l'esdeveniment de l'Anunciació, sense convertir-se en doctrina.

Joseph Ratzinger-Benet XVI

(*Jesús de Natzaret*, 3a part, Ed. Claret)

HECHOS DE VIDA

La limosna según Lucanor

El conde Lucanor escribió a un amigo suyo:

—«Ya que me habéis pedido consejo, os digo que, a mi modo de ver, el bien que queréis hacer, lo hagáis en *vida*, no después de *muerto*.

Y para que tengáis *buen galardón* de ello conviene que lo primero que hagáis sea deshacer los *tueritos* que vos hayáis hecho, pues poco valdría robar el carnero y dar las patas *por amor* de Dios. Y a vos *poco* os valdría tener mucho robado injustamente y hacer limosna de lo *ajeno*.

Y para que la limosna sea *buena*, requiere:

1. Que se haga de lo que uno tiene *legítimamente*.
2. Que la haga como verdadera *penitencia*.
3. Que sea tanta la limosna, que la persona *sienta* alguna mengua por lo que ha dado y se dueña.
4. Y la ofrezca por *amor* a Dios y en *bien* del prójimo, y no para vanagloria y presunción suya, ante el mundo.

Haciendo estas cuatro cosas, todas las obras de limosna serán perfectas, y la persona tendrá por ello un muy grande y excelente galardón.»

—«Que la caridad haga lo que la justicia sola... no sabría hacer» afirmaba Ozanam, historiador, fundador de las *Conferencias de San Vicente de Paúl*.

San Agustín: «La caridad es tan grande don de Dios... que se llama Dios.»

J.M. Alimbau

GAUDÍ, PEDRA I SÍMBOL

Agrair a Déu els seus dons

La nova Jerusalem es caracteritza per la fertilitat i l'exuberància, senyala que la vida tot ho envaeix i que la mort ha deixat d'existir. Gaudí, per això, anà a pouar a les seves arrels, concretament a la flora del Camp de Tarragona, i n'ha omplert la Sagrada Família: «Flors i arbustos, hortalisses, verdures, ametllers, arbres fruiters [...], flors i emparrats» (Puig Boada. *El pensament de Gaudí*, n. 15).

Així, els pinacles van rematats per espigues i manats d'herbes boscanes, i a les cobertes es veuen dotze cistelles de fruita diferent, que coincideix amb la fruita que escull al Mas de la Calderera, a Riudoms, un dels indrets més significatius de l'imaginari de Gaudí, on l'arquitecte havia passat llargues temporades.

Naturalment, els fruits més preciosos i repetits són el pa i el vi, la sagrada forma i el calze, símbols de l'eucaristia, de la qual Gaudí és un gran adorador. Gaudí escampa el pa i el vi per tota l'edificació, per tal de subratllar el caràcter eucarístic que tota ella posseeix. Ja en la seva joventut Gaudí proposava col·locar productes de la terra a les catedrals, perquè «és un llenguatge que tothom entén i, a més, així es poden agrair a Déu els seus dons» (*Manuscrit de Reus*, p. 64).

Jordi Bonet/Armand Puig

(*Arquitectura i símbol de la Sagrada Família*, Ed. Pòrtic)

LECTURES MISSA DIÀRIA I SANTORAL

Accés al Breviari

18. ■ Dilluns (□ Barcelona) (lit. hores: 1a setm.) [1Ma 1,11-16. 43-45.57-60.65-67 / SI 118 / Lc 18, 35-43]. Sant Romà, mr.; sant Aureli, mr.

19. ■ Dimarts [2Ma 6,18-31 / SI 3 / Lc 19,1-10]. Sant Crispí, bisbe d'Ècija; sant Faust o Fost, diaca i mr.; sant Abdies, profeta (s. v aC).

20. ■ Dimecres [1Ma 7,1.20-31 / SI 16 / Lc 19, 11-28]. Sants Octavi i Adventor, soldats mrs.; sant Benigne, bisbe i mr. (s. II); santa Silva, vg. i mr.

21. □ Dijous [1Ma 2,15-29 / SI 49 / Lc 19,41-44]. Presentació de santa Maria, verge, al temple; sant Gelasi I, papa (africà, 492-496); sants Honori, Eutiqui i Esteve, mrs.

22. ■ Divendres [1Ma 4,36-37.52-59 / SI: 1Cr 29,10-11abc.11d-12a.12bc / Lc 19,45-48]. Santa Cecília (o Cília), vg. i mr. romana (s. III), patrona de la música (cantaires, músics i instrumentistes); sants Filemó i Àpia, esposos, deixebles de Pau.

23. ■ Dissabte [1Ma 6,1-13 / SI 9 / Lc 20,27-40]. Sant Climent I, papa (romà, 88-97) i mr.; sant Columbà (†615), abat a França i Itàlia, d'origen irlandès; santa Lucrècia, vg. i mr.; beat Miquel-Agustí Pro, prev. jesuïta i mr.

24. □ † Diumenge vinent, Jesucrist, Rei de tot el món (lit. hores: 2a setm.) [2Sa 5,1-3 / SI 121 / Col 1,12-20 / Lc 23]. Sant Andreu Dung-Lac, prevere, i companys mrs. a Tonquín (Vietnam, s. XVIII-XIX); sant Crisògon, mr. (s. III); santa Fermína, vg. i mr.

DIUMENGE XXXIII DEL TEMPS DE DURANT L'ANY

▶ Lectura de la profecia de Malaquies (Ml 3,19-20a)

Vindrà aquell dia abusador com una fornall. Tots els orgullosos i els injustos seran igual que rostoll, i aquell dia, quan arribi, els incendiarà, no en deixarà ni l'arrel ni la tija, diu el Senyor de l'univers. Però per a vosaltres, que venereu el meu nom, sortirà el sol de la felicitat, i els seus raigs seran saludables.

▶ Salm responsorial (97)

R. *Ve el Senyor a judicar amb raó tots els pobles.*

Canteu al Senyor les vostres melodies, / canteu-li al so de les cítares; / aclameu el rei, que és el Senyor, / amb trompetes i tocs de corn. R.

Bramula el mar amb tot el que s'hi mou, / el món i tots els qui l'habiten; / tots els rius aplaudeixen, / i aclamen les muntanyes, / en veure que ve el Senyor / a judicar la terra. R.

Judicarà tot el món amb justícia, / tots els pobles amb raó. R.

▶ Lectura de la segona carta de sant Pau als cristians de Tessalònica (2Te 3,7-12)

Germans, ja sabeu què heu de fer si voleu imitar-nos. Entre vosaltres no vivíem mai desvagats, i a ningú no demanàvem de franc el pa que menjàvem, sinó que ens escarrassàvem treballant nit i dia, per no afeixugar ningú dels vostres. No és que no tinguem dret a la nostra manutenció, però volíem donar-vos un exemple amb la nostra vida, perquè vosaltres l'imitéssiu. Recordeu que quan érem entre vosaltres us repetíem aquesta regla: «Qui no vulgui treballar que no mengi». Us escrivim això perquè sentim dir que alguns de vosaltres viuen desvagats i, a més de no treballar, es posen on no els demanen. A tots aquests, els ordenem i els recomanem en nom de Jesucrist, el Senyor, que treballin en pau per guanyar-se el pa que mengen.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Lluc (Lc 21,5-19)

En aquell temps, alguns parlaven del temple, fent notar les seves pedres magnífiques i les ofrenes que el decoraven. Jesús digué: «Això que veieu, vindran dies que tot serà destruït: no quedarà pedra sobre pedra». Llavors li preguntaren: «Mestre, quan serà tot això i quin senyal anunciarà que està a punt de succeir?»

Jesús respongué: «Estigueu alerta, no us deixeu enganyar, perquè vindran molts que s'apropriaran el meu nom. Diran: "Sóc jo", i també: "Ja arriba el moment". Deixeu-los estar; no hi aneu, amb ells. I quan sentireu parlar de guerres i de revoltes, no us alarmeu. Això ha de succeir primer, però la fi no vindrà de seguida». Després els deia: «Una nació prendrà les armes contra una altra, i un regne contra un altre regne. Hi haurà grans terratrèmols, fams i pestes pertot arreu, passaran fets espantosos i apareixeran al cel grans senyals d'amença».

Però abans de tot això se us enduran detinguts, us perseguiran, us conduiran a les sinagogues o a les presons, us presentaran als tribunals dels reis o als governadors, acusats de portar el meu nom. Serà una ocasió de donar testimoni. Feu el propòsit des d'ara de no preparar-vos la defensa: jo mateix us donaré una eloqüència i una saviesa, i cap dels vostres acusadors no serà capaç de resistir-la o de contradir-la. Sereu traïts fins i tot pels pares, pels germans, parents i amics, en mataran alguns de vosaltres, i sereu odiats de tothom pel fet de portar el meu nom. Però no es perdrà ni un dels vostres cabells. Sofrint amb constància us guanyareu per sempre la vostra vida.»

▶ Lectura de la profecia de Malaquies (Ml 3,19-20a)

Mirad que llega el día, ardiente como un horno: malvados y perversos serán la paja, y los quemaré el día que ha de venir —dice el Señor de los ejércitos—, y no quedará de ellos ni rama ni raíz.

Pero a los que honran mi nombre los iluminará un sol de justicia que lleva la salud en las alas.

▶ Salmo responsorial (97)

R. *El Señor llega para regir los pueblos con rectitud.*

Tañed la cítara para el Señor, / suenen los instrumentos: / con clarines y al son de trompetas, / aclamad al Rey y Señor. R.

Retumbe el mar y cuanto contiene, / la tierra y cuantos la habitan; / aplaudan los ríos, aclamen los montes / al Señor, que llega para regir la tierra. R.

Regirá el orbe con justicia / y los pueblos con rectitud. R.

▶ Lectura de la segunda carta del apóstol san Pablo a los Tesalonicenses (2Te 3,7-12)

Hermanos:

Ya sabéis cómo tenéis que imitar nuestro ejemplo: no vivimos entre vosotros sin trabajar, nadie nos dio de balde el pan que comimos, sino que trabajamos y nos cansamos día y noche, a fin de no ser carga para nadie.

No es que no tuviésemos derecho para hacerlo, pero quisimos daros un ejemplo que imitar. Cuando vivimos con vosotros os lo mandamos: El que no trabaja, que no coma. Porque nos hemos enterado de que algunos viven sin trabajar, muy ocupados en no hacer nada. Pues a éstos les mandamos y recomendamos, por el Señor Jesucristo, que trabajen con tranquilidad para ganarse el pan.

▶ Lectura del santo evangelio según san Lucas (Lc 21,5-19)

En aquel tiempo, algunos ponderaban la belleza del templo, por la calidad de la piedra y los exvotos.

Jesús les dijo:

«Esto que contempláis, llegará un día en que no quedará piedra sobre piedra: todo será destruido.»

Ellos le preguntaron: «Maestro, ¿cuándo va a ser eso?, ¿y cuál será la señal de que todo eso está para suceder?» Él contestó: «Cuidado con que nadie os engañe. Porque muchos vendrán usurpando mi nombre, diciendo: "Yo soy", o bien: "El momento está cerca"; no vayáis tras ellos. Cuando oigáis noticias de guerras y de revoluciones, no tengáis pánico. Porque eso tiene que ocurrir primero, pero el final no vendrá en seguida.»

Luego les dijo:

«Se alzarà pueblo contra pueblo y reino contra reino, habrá grandes terremotos, y en diversos países epidemias y hambre. Habrá también espantos y grandes signos en el cielo. Pero antes de todo eso os echarán mano, os perseguirán, entregándoos a las sinagogas y a la cárcel, y os harán comparecer ante reyes y gobernadores, por causa mía. Así tendréis ocasión de dar testimonio. Haced propósito de no preparar vuestra defensa, porque yo os daré palabras y sabiduría a las que no podrá hacer frente ni contradecir ningún adversario vuestro. Y hasta vuestros padres, y parientes, y hermanos, y amigos os traicionarán, y matarán a algunos de vosotros, y todos os odiarán por causa mía. Pero ni un cabello de vuestra cabeza perecerá; con vuestra perseverancia salvaréis vuestras almas.»

Rostre del Crist. Guaix de Josep Guinovart. Col·lecció particular (Barcelona)

▶) Aquesta imatge parla

COMENTARI

Confiança i constància fins a la fi

La temàtica del diumenge XXXIII durant l'any i el diumenge I d'Advent es donen sempre la mà: parlen dels darrers dies i de la fi del món present. I entre mig tenim la festa de Crist Rei.

Ara fa gairebé un any, el primer diumenge d'Advent ja vam llegir Lc 21,25-28.34-36, on Jesús ens invitava a la confiança, perquè «molt aviat sereu alliberats». Avui llegim la primera part d'aquest llarg discurs de Jesús sobre els darrers temps.

Tot arrenca de l'observació que fan a Jesús sobre la magnificència del Temple i de les seves construccions. En el fons hi ha una complaença per les obres que és capaç de fer l'enginy humà. Jesús,

però, té una mirada més llarga, ja no veu les coses amb mires humanes sinó que ho contempla tot amb els ulls de Déu. Des de la perspectiva de Déu tot té el seu final.

Entre els senyals que duen a la fi, Jesús esmenta els enganyos, les guerres i les revoltes, els terratrèmols, les fams i les pestes, i senyals al cel i a la terra. Tots aquests elements formen part de la història del món i de la humanitat des de sempre.

Jesús s'entreté sobretot a descriure les persecucions que sobrevindran als seus deixebles abans no arribi la fi de tot. La persecució serà generalitzada i fins i tot afectarà a l'intern de les famílies. Serà ocasió —diu Jesús— de donar testimoni.

Davant d'aquesta situació Jesús invita a la confiança, ja que ell mateix ens donarà la saviesa necessària per resistir als acusadors. A més, «no es perdrà ni un dels vostres cabells». Els patiments a favor de Jesucrist no es perdran, no seran inútils davant Déu. Perquè «sofrint amb constància us guanyareu per sempre la vostra vida».

L'evangeli d'avui ens vol fer conscients d'una gran realitat: tot té la seva fi, tant la nostra vida personal com la vida del món i de la humanitat. Som, però, a les mans de Déu. La vida cristiana, amb els seus neguits, té un sentit per a Déu. Amb confiança i constància en les proves caminem vers el Déu de la vida eterna.

Jordi Latorre, SDB

Reparada i renovada la capella de Sant Ermengol a El Pont de Bar

L'Arquebisbe d'Urgell, Mons. Joan-Enric Vives va presidir el diumenge 3 de novembre la missa de celebració i la inauguració de les obres de restauració de la capella de Sant Ermengol, situada al poble del Pont de Bar i molt malmesa en els darrers anys, després de quedar desafectada pel canvi de situació del poble, amb les riudes de fa ara 30 anys. La celebració va coincidir amb la festa litúrgica del Sant Bisbe.

La Missa va ser concelebrada pel Rector del Pont de Bar, Mn. Manuel Pal, i Mn. David Codina, i hi van assistir nombroses autoritats: l'Alcalde de Pont de Bar, Il·lm. Sr. Francesc Jordana, el President del Consell Comarcal, Il·lm. Sr. Jesús Fierro, entre d'altres, a més dels veïns del poble i de la comarca. L'Arquebisbe Joan-Enric va destacar en les seves paraules inicials l'esforç de les persones que han permès de dur a terme l'obra, i en la seva homilia glossà a bastament l'obra, la vida i la personalitat de Sant Ermengol. En acabar, es van fer els parlaments i el descobriment d'una placa commemorativa de la diada i de la restauració.

La capella ha estat arranjada i reconstruïda amb motiu de la celebració del mil·lenari de la consagració de Sant Ermengol com a bisbe d'Urgell, l'any 1010. Aquesta petita construcció es va edificar en memòria del sant, justament on ell morí el 1035, mentre supervisava les obres de construcció del pont damunt del riu Segre per facilitar el pas de La Seu d'Urgell a la Cerdanya. L'indret, que pertanyia a la parròquia de Bar, va anar creixent amb l'influx del règim de pontatge de la palanca recent construïda, i s'hi van anar construint cases que s'anomenarien «Pont de Bar». Molt possiblement també es va edificar en aquella època la petita església. En els orígens estava formada per una nau amb volta de canó i una arcada de pedra envoltant l'absis, d'estil romànic. Durant el segle xx, però, sofrí diverses modificacions i s'ensorrà la volta, que va ser reemplaçada per un teulat de fusta. Amb els aiguats del 7 de novembre de 1982, moltes cases del poble i també l'església van viure inundacions molt greus, i el 1988 va quedar desafectada en traslladar el poble i la parròquia en un altre indret proper.

Benedicció d'una creu de terme a Bellcaire

El dia 20 d'octubre l'Arquebisbe d'Urgell, Mons. Joan-Enric Vives, beneí a Bellcaire d'Urgell una reproducció d'una creu de terme dins del marc de la inauguració de la nova plaça del municipi dedicada als Mestres. Mons. Vives es reuní amb les autoritats, encapçalades per l'Excm. Sr. Joan Reñé, President de la Diputació de Lleida; per l'Alcalde de Bellcaire d'Urgell, Sr. Xavier Bergé i Mediavilla i l'Alcalde de Balaguer i Diputat, Sr. Josep Maria Roigé així com també altres alcaldes veïns. A la renovada zona anomenada «Plaça dels Mestres» hi descobriren una placa commemorativa.

Després davant de la reproducció de la creu de terme, que antigament estava ubicada al cementiri municipal, el Dr. Prim Bertran, professor d'història medieval, glossà la història de la creu de terme de Bellcaire i la seva importància com a signe de «pau i treva» que utilitzaven sovint els anomenats «paers» (els actuals alcaldes) per tal de simbolitzar que en aquell territori la pau imperava. Mons. Joan-Enric Vives beneí la reproducció de la creu de terme i valorà la importància de la creu per a tots els fidels cristians i per a tots els homes de bona voluntat, com a signe de l'amor de Déu i de la donació als germans.

DIADA DE GERMANOR

L'Església amb tots, al servei de tots

L'Església diocesana la formem tots. Tots som plenament conscients que la Diòcesi d'Urgell, sense la vostra participació i ajuda, no podria fer efectives totes les seves accions pastorals, sacramentals, caritatiu-socials, culturals, i de conservació del patrimoni al servei de la comunitat cristiana, i de la societat.

Us vàrem demanar la vostra col·laboració, en el moment de la declaració de la renda, marcant la X a favor de l'Església Catòlica i també a favor d'altres fins socials. És un gest senzill, però de gran transcendència, tant pel que en rebem com pel que representa d'adhesió al nostre servei pastoral i al que representem els cristians enmig de la societat on estem arrelats i a la qual volem lliurar l'anunci de la fe i l'amor del mateix Crist.

Amb l'ocasió de la **Diada de Germanor o dia de l'Església diocesana**, us demano, que aquesta celebració contribueixi a un major compromís de tots els catòlics del Bisbat, tant en la vida parroquial com diocesana. Necessitem que els dons i les capacitats que posseeix cadascú les posem, també, al servei de la comunitat i de l'Església diocesana, per tal de vivificar la seva tasca i la seva presència.

Fem nostre el lema de la campanya d'enguany: **«L'Església amb tots. Ajuda l'Església, tots hi guanyem»**. La fe que hem rebut de generació en generació, també nosaltres, l'hem d'oferir a les generacions que vindran. Aquest do, no es pot transmetre sense esperança i il·lusió. Encara que, a vegades, ens envoltin les boires del cansament o del desànim, cal saber reaccionar amb capacitat de discerniment davant les dificultats, per tal que aquestes no ens engoleixin i, per altra part, per saber-hi veure els reptes que ens poden obrir portes vers un futur esperançat. Hem de saber transformar les dificultats en reptes a superar, i demanar a Déu que no ens aclaparin. Som portadors d'una gran esperança, que és Jesucrist mateix.

Jo us invito, especialment en aquesta Jornada, que tots donem gràcies a Déu pel do de la fe que hem rebut, i també per ser membres i hereus d'una Església diocesana que els nostres avantpassats han anat bastint amb grans esforços i perseverança. Mantenir la il·lusió i l'estima de la nostra institució eclesial, és la condició indispensable per avançar i no caure en aquesta «globalització de la indiferència», de què ens parla el Papa Francesc, que asseca el pensament, segresta l'alegria de l'ànima i fa viure en un present insegur i incert, i no creu que hi pugui haver un futur millor. Siguem unes comunitats que amb esperança sembrem la fecunda llavor de la Bona Nova de Jesús.

En ocasió d'aquesta diada, també us convido en la mesura de les possibilitats de cadascú, a col·laborar amb els vostres recursos personals, al sosteniment de la nostra Església diocesana. «Ajuda l'Església, tots hi guanyem». L'ajut material que oferiu, s'espiritualitzarà a través dels dons de gràcia que l'Església ofereix en la seva vida sacramental, de la caritat vivificadora que agermana, de totes les activitats pastorals i educatives que alimenten les nostres ànimes, i també de comunió efectiva i afectiva amb l'Església universal, que presideix en la caritat el Sant Pare Francesc.

† **Joan-Enric Vives**, Arquebisbe d'Urgell

REFLEXIONS DEL PAPA FRANCESC SOBRE LA FAMÍLIA A L'ENCONTRE DEL 27/10/13

La família ha de ser el llevat de tota la societat (I)

Oferim 10 reflexions de les dues trobades del Sant Pare amb les famílies cristianes, el darrer cap de setmana d'octubre:

1. El que més pesa és la manca d'amor

«Allò que pesa més de totes les coses és la falta d'amor. Pesa no rebre un somriure, no ser rebuts. Pesen certs silencis. A vegades, també en família, entre marit i muller, entre pares i fills, entre germans. Sense amor, l'esforç es fa més pesat, intolerable. Penso en els ancians sols, en les famílies que s'han de fatigar perquè no reben ajuda per sostenir a qui a casa té necessitat d'atenció especial i cures. «Veni a mi, tots els qui esteu cansats i afeixugats» diu Jesús.»

2. Els perills de la família

«Els esposos cristians no són ingenus, coneixen els problemes i perills de la vida, però no tenen por d'assumir la seva responsabilitat davant de Déu i de la societat. Sense escapar-se'n, sense aïllar-nos, sense renunciar a la missió de formar una família i portar al món els fills.»

3. La gràcia del sagrament del matrimoni

«Els sagraments no estan per adornar una vida. «Que bonic matrimoni, que bonica la cerimònia, la festa». Però això no és el sagrament, no és la gràcia del sagrament, allò és una decoració, i la gràcia no és per decorar la vida, és per fer-nos forts, per fer-nos valents, per poder anar cap endavant! Sense aïllar-nos, sempre junts.»

4. La necessitat familiar dels cristians

«Els cristians es casen en el sagrament perquè són conscients de tenir-ne necessitat. Ho necessiten per estar units entre ells i per complir la missió dels pares. En les alegries i en les penes, en la salut i en la malaltia, així diuen els esposos en el sagrament.»

5. La família per a tota la vida

«Un llarg viatge que no és per parts, que dura tota la vida, i necessiten l'ajuda de Jesús per caminar junts, amb confiança, per acollir-se, l'un a l'altre cada dia, i perdonar cada dia, i això és important en les famílies, saber perdonar. Perquè tots nosaltres tenim defectes. Tots! I de vegades fem coses que no són bones, fan mal als altres. Tenir el coratge de demanar perdó quan en la família ens vam equivocar.»